

Nu hadden ze al weer thee gedronken.

Met trage belangstelling bladerde hij in een tijdschrift, begonnen zoo maar, midden op een bladzij in een dialoog, waar hij niets van begreep, maar hij hóórde toch de stemmen; als een afgeluisterd gesprekfragment van vreemden was het; 't hield even zijn aandacht vast, maakte zijn geest los van het andere.

Tot het met een angstschok weer toeschoot.... nog was er geen post.... Of die misschien al voorbij zou zijn...? Maar hij kwam ook wel meer laat met treinvertraging of zoo.... Als hij eens niet gebeld had en de brieven toch in de bus had gedaan....?

O, daar kwam Laurien om het theegoed te halen.... hij kon wel vragen of ze eens even....

Ineens zag hij brieven in haar hand.... hij wilde iets zeggen.... maar zijn stem was beklemd, geluidloos, als in een droom....

Ze trad op Jan toe, legde het stapeltje naast hem op 't schuifblad van het bureau met een half gelispeld „Asjeblijft m'neer”.

Dan zette ze de twee kopjes op het blad, waar ook het overige theegerei op stond, verliet er de kamer mee.

Jan scheen verstrooid, maar nu wendde hij toch den mageren hals, keek opzij naar de brieven, strekte de arm, schoof ze traag vaneen, las de adressen.

Simon's adem ging kort; hij staarde op die couverten, hij wilde opstaan, zelf kijken of daar....

Toen nam Jan een brief op, bekeek de voorzij, de achterzij; dan, zich half omwendend zonder Simon aan te zien, wierp hij 't witte couvert met een achteloos gebaar naar hem toe op de tafel.

„Voor mien?” stootte Simon uit, buiten staat om zijn ontroering te beheerschen.

Hij greep het couvert; een kleine vierkante enveloppe was het met een langen scherp-puntigen overslag, waarop een fijn krullerig paars monogram stond van de letters S. W.

Van haar!

Even zat hij stil, dan plots, rees hij op, ging naar de deur, verliet de kamer. Alleen wilde hij zijn, alleen.

Hij liep de gang door, de trap op; halverwege bleef hij staan, wat hijgend.... een loodzwaarte hing pijnlijk aan zijn knieën.... Kom, kom, nu niet toegeven aan zoo'n inzinking.... het zweet brak hem uit.... met inspanning klom hij hooger.... God, wat voelde hij zich beroerd.... boven wankelde hij even.... hield zich vast aan de leuning....

Toen ineens zonk de zwaarte van hem weg.... 't zweet op zijn voorhoofd werd koud.... haastig trad hij nu toe op de deur van zijn slaapkamer, deed die open.... trad binnen.

Op den tast vond hij de lucifers op tafel staan; hij wilde er een af-